

Valgoplæg til repræsentantskabet 2025

Kristian Mielke-Christensen

Jeg er i min HU i pædiatri i Region Hovedstaden, og har ad flere omgange være tillidsrepræsentant, både 2018, da regionen (bl.a.) forsøgte at tage den betalte frokostpause (med massemobilisering til følge) og i 2024, da reglerne om afdelingslægers flytbarhed blev indført.

Jeg stiller op til repræsentantskabet fordi jeg altid har været meget interesseret i fagpolitik, og mener at vi som lønmodtagere kun kan beskytte os mod den store ubalance i magforholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, gennem kollektiv forhandling og aktion.

Denne bevågenhed har også ført til at jeg har bidraget med at indsamle data til et sagsanlæg mod Danske Regioner, ifht. Deres for lave udbetaling af overarbejde til læger i delte stillinger.

Mine mærkesager:

- Fagpolitik er Yngre Lægers vigtigste område.
- Det lægefaglige og -menneskelige perspektiv skal inddrages i tilrettelæggelsen af vores sundhedsvæsen.
- Når vi ikke skal være overlæger, skal vi sikre bedre karrierevilkår og arbejdsforhold for speciallæger og lægelige forskere.

Fagpolitik: Selvfølgelig skal Yngre Læger være med til at værne om kvaliteten af sundhedsvæsenet, for ellers så mister vi vores mening og glæden ved vores arbejde, men hovedopgaven for vores fagforening skal være sikre at vores politisk valgte ledere, og deres embedes apparater, ikke glemmer at vi som læger og mennesker skal kunne være med.

Den kæde af pres, når regeringens lover forbedringer med den ene hånd, og sparer med den anden, betyder at selv de mest velmenende afdelingsledelser ofte er nødt til at følge laveste fællesnævner, og derfor skal forbedringer af vores løn og vilkår foregå ved de centrale forhandlinger.

Samtidig ser de fagpersoner, der er tættest på patienterne, næsten altid tingene på en anden måde end direktionerne, regionerne og regeringen, og hvis dette perspektiv havde fået den nødvendige agtelse, kunne mange af nyere tids katastrofale beslutninger (1813, Sundhedsplatformen, uniformsautomaten på Herlev) være undgået.

Speciallægerne: Hvis vi skal kunne holde til et helt arbejdsliv som afdelingslæger, er vi nødt til at sikre ordentlige løn-, arbejds- og uddannelsesforhold.

De forskende læger: Akademisk forskning har længe været præget af centralisering af magten hos professorerne, som gennem deres hjemmefordel, ejerskab over data og den store konkurrence om specialer og ansættelser, har siddet i en helt uhørt magtposition, til skade for vores kolleger. Det er vigtigt at forskningen forbliver fri og fleksibel, men ikke på bekostning af lægers helbred og karrierer. Der bør føres mere opsyn med arbejdsforholdene, evt. via en systematisk vurdering af phd. forløbene, på linje med andre uddannelsesstillinger, med mulighed for at skabe et overblik over de problematiske og gode forskningsmiljøer.

Endelig skal der sikres en lønudvikling for de af vores kolleger som vælger de almindelige specialer fra pga. en succesfuld forskerkarriere, da de ellers spilder deres tid og andres muligheder på HU-stillinger de aldrig kommer til at bruge, eller mistes til industrien.

